

Η 10η Πανορθόδοξος Συνάντηση Νέων της Αυστρίας στη Βιέννη

[Οικουμενικό Πατριαρχείο](#) / [Μητροπόλεις Οικουμενικού Θρόνου](#)

Η επετειακή 10η Πανορθόδοξος Συνάντηση Νέων της Αυστρίας πραγματοποιήθηκε στις 30 Σεπτεμβρίου 2023 στο Σχολικό Κέντρο Mater Salvatoris, στη Βιέννη με θέμα «Αγάπα τον πλησίον σου όπως τον εαυτό σου! Ποιος είναι ο ‘πλησίον’ μου;».

Το πρόγραμμά περιέλαβε Αρχιερατική Θεία Λειτουργία, εισαγωγή στο θέμα της προς τον πλησίον αγάπης από τον [Μητροπολίτη Αυστρίας](#) κ. Αρσένιο, Πρόεδρο της Συνελεύσεως των Ορθοδόξων Επισκόπων στην Αυστρία, κοινό γεύμα και ομάδες εργασίας ανά ηλικιακή κατηγορία. Ακολούθησε καλλιτεχνικό και

ψυχαγωγικό πρόγραμμα καθώς και βραδινό φαγητό με παραδοσιακά εδέσματα από διάφορες χώρες.

Πολλές εκατοντάδες μαθητές και μαθήτριες, νέοι και νέες, οι Σχολικοί Σύμβουλοι του μαθήματος των ορθοδόξων θρησκευτικών, εκπαιδευτικοί και πολλοί γονείς και κηδεμόνες από όλες τις περιοχές της Αυστρίας το πρωί της 30ης Σεπτεμβρίου κατέκλυσαν τον Ναό της Παναγίας Μητρός του Σωτήρος (Mater Salvatoris) στο 7ο Διαμέρισμα της Βιέννης για να συμμετάσχουν στην Αρχιερατική Θεία Λειτουργία κατά την οποία προεξήρχε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αυστρίας και Έξαρχος Ουγγαρίας κ. Αρσένιος.

Με τον Σεβασμιώτατο συλλειτουργήσαν Πρεσβύτεροι και Διάκονοι από τις διάφορες ορθόδοξες κοινότητες της Αυστρίας. Συμπροσευχόμενοι παρακολούθησαν τη Θεία Λειτουργία αρκετοί κληρικοί. Πολυπληθής χορός έψαλε τους ύμνους στη γερμανική γλώσσα.

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αυστρίας κ. Αρσένιος, Πρόεδρος της Συνελεύσεως των Ορθοδόξων Επισκόπων της Αυστρίας απηύθυνε χαιρετισμό και ευχαριστίες προς όλες τις κατηγορίες των συντελεστών και των συμμετεχόντων στην εμβληματική 10η Συνάντηση Πανορθόδοξου Νεολαίας Αυστρίας καθώς και προς την εκπρόσωπο του φιλοξενούντος εκκλησιαστικού ιδρύματος και μετέφερε

προς όλους τις πατρικές ευλογίες του μόλις προ ολίγων ημερών επισκεφθέντος την περιοχή **Οικουμενικού Πατριάρχου** κ.κ. Βαρθολομαίου.

«Ο Χριστιανισμός είναι συνάντηση, σχέση και ενότητα προσώπων»

Η εφετεινή 10η διοργάνωση σηματοδοτεί, είπε ο Σεβασμιώτατος, την δυναμική αυτών των συναντήσεων που δίδουν προοπτική και νόημα στην πορεία των ορθοδόξων νέων μέσα στον κόσμο. Εξέφρασε την συγκίνησή του για την ορμή και την ζωηρή διάθεση των νέων που έβλεπε «πρόσωπο με πρόσωπο» γιατί **«ο Χριστιανισμός είναι συνάντηση, σχέση και ενότητα προσώπων»**. Ευχήθηκε να παραμείνουν αγωνιζόμενοι με 'συγκολλητικό υλικό' των χαρισμάτων τους την αγάπη.

Η έννοια της αγάπης

Ακολούθησε η εισαγωγική ομιλία του Σεβασμιωτάτου στο εφετινό θέμα της Συναντήσεως. Με απλό λόγο και επαγωγικό τρόπο ο Σεβασμιώτατος ερμήνευσε το ευαγγελικό χωρίο **«Αγάπα τον πλησίον σου όπως τον εαυτό σου»** αρχίζοντας από την έννοια της αγάπης, την οποία προσδιόρισε ως αληθινή, γνήσια και αυθεντική αγάπη εφ'όσον είναι προσωπική και εν τέλει ανάγεται στο πρόσωπο του Θεού διότι ο **«Θεός αγάπη εστι»**.

Την τελεία έκφραση της θείας αγάπης απολαμβάνει ο άνθρωπος με την ενσάρκωση και την σταυρική θυσία του Κυρίου Ιησού Χριστού και σύμφωνα με την πρώτη εντολή του Θεού χρειάζεται να την ανταποδίδει προς τον Δημιουργό του με όλο το είναι του ενώ κατά την δευτέρα εξ ίσου μεγάλη με την πρώτη εντολή, οφείλει να αγαπά τους συνανθρώπους του όπως αγαπά τον εαυτό του. «Φαίνεται καθαρά», τόνισε ο Σεβασμιώτατος, «ότι η αγάπη δεν είναι ένα απλό συναίσθημα αλλά εκφράζεται με όλες τις δυνάμεις της ψυχής... Δεν είναι λόγια, αλλά προσφορά όλου του εαυτού μας στον Θεό και στους αδελφούς μας, τους 'πλησίον' μας».

Προάγοντας τον συλλογισμό του διευκρίνισε τους όρους εκφράσεως της τελείας μη κοσμικής και μη συμβατικής αγάπης που διδάσκει με την Σταύρωσή του ο Χριστός: την απουσία παθών, το απροϋπόθετο και το ανυπόκριτο της εκφράσεως της αγάπης που είναι «φροντίδα καρδιάς, πόνος για τον πόνο του άλλου, δάκρυα για τα δάκρυά του» όποιος κι αν είναι, ακόμη και εχθρός. Καλείται λοιπόν ο νέος πιστός, κατά τον λόγο του Μητροπολίτου, να μην κατανοεί στατικά την προσφορά αγάπης σε όποιον βρίσκεται δίπλα του αλλά να «κινείται» στην εξεύρεση του «πλησίον», του άλλου συνανθρώπου, της εικόνας του Θεού με την πεποίθηση ότι έτσι αγαπά τον ίδιο τον Θεό. Ευχήθηκε, τέλος, στην **ορθόδοξη νεολαία να προσφέρει γενναιόδωρα την αληθινή και γνήσια κατά Θεόν αγάπη ώστε όλοι οι Χριστιανοί να πορευθούμε μέσω αυτής στην παρούσα ζωή και να συναντηθούμε στον τελικό προορισμό μας, στην επουράνιο Βασιλεία του Θεού.**

Ο Σεβασμιώτατος κ. Αρσένιος ευλόγησε την τράπεζα που παρατέθηκε για όλους τους παρευρισκομένους και προσευχήθηκε για την επωφελή και δημιουργική εξέλιξη των εργασιών των ομάδων επεξεργασίας και εμβαθύνσεως του θέματος.

Ο επιμερισμός των νέων στις αίθουσες των Εργαστηρίων έγινε με βάση την ηλικία. Τις ομάδες εμπειρικής προσεγγίσεως της αγάπης προς τον πλησίον για παιδιά προσχολικής και σχολικής ηλικίας ανέλαβαν η κ. Carmen Ceres και ο π. Nikola Wahbeh. Ομάδες εφήβων διερεύνησαν πτυχές του θέματος βάσει της Αγίας Γραφής υπό την καθοδήγηση των κ. Nebojša Djurkić, κ. Radisav Pantić, π. Jovan Govedarica και κ. Ana Govedarica. Φοιτητές και νέοι ενήλικες ανέλυσαν αγιογραφικές πηγές για το θέμα της **φιλανθρωπίας** και επεξεργάσθηκαν σχέδια προσφοράς στον πλησίον στην σύγχρονη πραγματικότητα με χρήση της ηλεκτρονικής τεχνολογίας με την επιστημονική καθοδήγηση των π. Βαρθολομαίου Ungureanu, π. Αθανασίου Buk και π. Ioan Moga.

Πλούσιο καλλιτεχνικό και αθλητικό πρόγραμμα

Μετά το τέλος των εργασιών των ομάδων ακολούθησε πλούσιο καλλιτεχνικό και αθλητικό πρόγραμμα στην αυλή του σχολικού συγκροτήματος. Παιδιά, νέοι και νέες έλαβαν μέρος σε αθλήματα, χορό, μουσική και τραγούδι. Για το βραδινό φαγητό παρετέθησαν πλουσιώτατα εδέσματα και γλυκά παραδοσιακής κουζίνας διαφόρων χωρών με τη συμβολή των γονέων και των ιδίων των νέων.

Ο εκπρόσωπος της Οργανωτικής Επιτροπής, π. Emanuel Nutu εξέφρασε τη χαρά του για την διοργάνωση για 10η φορά της Πανορθόδοξου Συναντήσεως της Νεολαίας στη Βιέννη και ευχαρίστησε τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Αυστρίας κ. Αρσένιο για την υποστήριξη που παρέχει ως Πρόεδρος της Συνελεύσεως των Ορθόδοξων Επισκόπων. Ευχαρίστησε επίσης όλες τις ομάδες συμμετεχόντων για την στήριξη αυτού του θεσμού.

Ο Σεβασμιώτατος δήλωσε πλήρως ικανοποιημένος από τις επιδόσεις των ομάδων εργασίας και χαρούμενος για την μαζική συμμετοχή των νέων ορθόδοξων της Αυστρίας. Ευχήθηκε σε όλους τη βοήθεια του Θεού, πρόοδο, υγεία και καλή προετοιμασία της προσεχούς 11ης Πανορθόδοξου Συναντήσεως Νέων στη Βιέννη.

Διαβάστε το πλήρες κείμενο της ομιλίας του Μητροπολίτη Αυστρίας:

Άγάπα τόν πλησίον σου ως σεαυτόν

Εκτύπωση Ηλεκτρονικό ταχυδρομείο

Όμιλία τοῦ Μητροπολίτου Αὐστρίας καί Ἐξάρχου Οὐγγαρίας κ. Ἀρσενίου

στήν 10η Πανορθόδοξος Συνάντηση Νέων τῆς Αὐστρίας στή Βιέννη

Ἀγαπητοί Πατέρες, ἀγαπητοί ἀδελφοί καί ἀδελφές,

Μέ μεγάλη μου χαρά παρευρίσκομαι ἀνάμεσά σας, συμμετέχοντας στήν 10η Συνάντηση Νεολαίας, μέ νέες καί νέους πού ἐκπροσωποῦν ἕνα ἀπό τά ἐκλεκτότερα κομμάτια τῆς ἀπανταχοῦ τῆς γῆς Ὁρθόδοξης Διασποράς, τόν ἀνθό καί τήν ἐλπίδα τῆς.

Ἡ ἐφετεινὴ 10ῃ διοργάνωση σηματοδοτεῖ κάτι πολύ σπουδαῖο: φανερώνει τὴν δυναμικὴ αὐτῶν τῶν συναντήσεων πού πραγματοποιοῦνται ἐπὶ μία δεκαετία, κάθε χρόνο ἀνελλιπῶς. Ἡ ἀποδοχὴ τους ἐκ μέρους σας ἀποδεικνύει ἔμπρακτα τὸ πόσο σημαντικὲς εἶναι γιὰ ὅλες καὶ ὅλους ἐσᾶς πού τίς ἀγκαλιάζετε μέ τόση θερμὴ ψυχῆς, συμμετέχοντας, συζητῶντας, σκεπτόμενοι καὶ προβληματιζόμενοι, ἀναζητῶντας καὶ βρίσκοντας ἀλήθειες καὶ ἐμπειρίες χριστιανικῆς ζωῆς πού θὰ δώσουν προοπτικὴ καὶ νόημα στὴν πορεία σας μέσα στὸν κόσμο.

Καθὼς στέκομαι μπροστὰ σας καὶ σᾶς ἀντικρύζω πρόσωπο μέ πρόσωπο – γιατί ὁ Χριστιανισμός αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι, συνάντηση, σχέση καὶ ἐνότητα προσώπων – καθὼς λοιπόν ἀντικρύζω τὰ μάτια σας, συγκινοῦμαι ἀπὸ τὴν νεανικότητα, τὴν δροσιὰ καὶ τὴν φρεσκάδα πού ἀποπνέει ἡ μορφή σας, ἀπὸ τὸν δυναμισμό καὶ τὴν ἀποφασιστικότητα πού ἐκπέμπει τὸ βλέμμα σας.

Τό γνωρίζω καλά πῶς αὐτός ὁ δυναμισμός, αὐτὴ ἡ ἀποφασιστικὴ μαρτυροῦν τὸν εὐγενῆ πόθο μέσα σας νὰ κατορθώσετε ὅ,τι ὠραιότερο καὶ ὑψηλότερο μπορεῖτε στὴν ζωὴ σας, ἀκόμη καὶ τὸ νὰ ἀλλάξετε τὸν κόσμο ὅλον.

Ἐνα μόνο θέλω νὰ σᾶς πῶ σέ αὐτό τό σημεῖο. Κρατῆστε αὐτόν τὸν δυναμισμό καὶ τὴν ἀποφασιστικὴν, κρατῆστε αὐτόν τὸν εὐγενῆ πόθο, μακάρι καὶ σέ ὅλη σας τὴν ζωὴ. Αὐτά τὰ στοιχεῖα ὅμως μὴν τὰ ἀφήσετε μόνα τους. Ἐμποτίστε τα, ἐμβαπίστε τα μέσα σέ ἓνα εἰδικό ὑλικό, ἀνακατέψτε τα μέ πρώτη ὕλη ἓνα ξεχωριστό συστατικό πού θὰ ἀλλάξει ὅλο τό μίγμα, κάνοντας ἀληθινὰ ὁμορφὴ τὴν ζωὴ σας, ἄξια νὰ τὴν ζεῖτε καὶ πραγματικά νόστιμη· θὰ ἀλλάξει καὶ τὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων γύρω σας.

Ποιό εἶναι αὐτό τό εἰδικό ὑλικό, τό ξεχωριστό συστατικό; Δέν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὴν ἀγάπη, τὴν ἀγάπη ὅμως κατὰ Θεόν. Μά καλά, θὰ μοῦ πεῖτε. Πόσες ἀγάπες ὑπάρχουν; Μία δέν εἶναι ἡ ἀγάπη; Ὑπάρχει ἀγάπη κατὰ Θεόν καὶ ἀγάπη ἄλλου τύπου;

Ὅντως, μία εἶναι ἡ ἀγάπη, ἡ ἀληθινὴ, γνήσια καὶ αὐθεντικὴ ἀγάπη. Καὶ δέν πρόκειται γιὰ μιὰ ἀπρόσωπη ἀγάπη, μιὰ ἀγάπη ἰδέα, συναίσθημα, σύμβολο ἢ σύνθημα. Εἶναι προσωπικὴ ἀγάπη, ἀγάπη δηλαδή πού ἀπευθύνεται σέ πρόσωπα, στὸ πρόσωπο τοῦ Θεοῦ καὶ στὰ πρόσωπα τῶν συνανθρώπων μας, τῶν ἀδελφῶν μας, ἀλλὰ εἶναι ἐπίσης καὶ ἀγάπη πού ἔχει πρόσωπο: τὸ Πρόσωπο τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ «ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ» (Α' Ἰωάν. 4,7).

Εἶναι ἡ ἀγάπη ὅπως μᾶς τὴν δίδαξε ὁ γλυκύτατός μας Ἰησοῦς, κατεβαίνοντας ἀνάμεσά μας, «γενόμενος ἐκ γυναικός» (Γάλ. 4,4), «μορφὴν δούλου λαβὼν» (Φιλιπ.

2,7). Ἡ ἀγάπη αὐτή ἔχει διπλῇ κατεύθυνση ὅπως εἴπαμε, ἀγάπη πρὸς τὸν Θεό καὶ ἀγάπη πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Εἶναι γνωστὴ ἡ ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ πού δόθηκε στὴν Παλαιὰ Διαθήκη καὶ ἐπαναλήφθηκε ἀπὸ τὸν Χριστό: «Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ σου καὶ ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ σου καὶ ἐν ὅλῃ τῇ διανοίᾳ σου· αὕτη ἐστὶ πρώτη καὶ μεγάλη ἐντολὴ. δευτέρα δέ ὁμοία αὐτῇ· ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν» (Μάτθ. 22, 37-39). Ἐδῶ φαίνεται καθαρά ὅτι ἡ ἀγάπη δέν εἶναι ἓνα ἀπλό συναίσθημα, ἀλλὰ ἐκφράζεται μέ ὅλες τίς δυνάμεις τῆς ψυχῆς, δηλαδή τό λογιστικό (τὴ λογική/τό νοῦ), τό ἐπιθυμητικό (τίς ἐπιθυμίες) καὶ τό θυμικό (τὰ συναίσθηματα). Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου γράφει ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος « μέ τό λογικό της μέρος ἀγαπᾷ τὸν Θεό, μέ θυμικό της μέρος ὀργίζεται ἐναντίον τοῦ κακοῦ καὶ μέ τὸ ἐπιθυμητικό της μέρος ἐπιθυμεῖ τὰ αἰώνια ἀγαθὰ» (PG 28, σελ. 533 κ.ἐξ.). Δέν εἶναι λόγια, ἀλλὰ μιὰ ὁλόκληρη ζωὴ καὶ προσφορά ὅλου τοῦ ἑαυτοῦ μας στὸν Θεό καὶ τοὺς ἀδελφούς μας, τοὺς «πλησίον» μας.

Ἀξιοσημεῖωτο εἶναι πὼς τὴν ἀγάπη αὐτὴν ὁ Κύριος δέν μᾶς τὴν δίδαξε μόνο μέ τὰ λόγια Τοῦ. Ὡς πραγματικὸς Δάσκαλος πού ἦταν – ὁ μόνος πού μπορεῖ νὰ γράφεται μέ Δ κεφαλαῖο – μᾶς δίδαξε τὴν ἀγάπη πρωτίστως καὶ κυρίως μέ τό παράδειγμά Του, τὴν ἴδια τὴν ἐπὶ γῆς ζωὴ Του. Μᾶς τὴν δίδαξε ἀνεβαίνοντας μέ τὴν ἁγιασμένη καὶ ἀνεξίκακη θέλησή Του ἐπάνω στὸν Σταυρό γιὰ χάρι ὅλων μας, γιὰ νὰ ἔχουμε τὴν δυνατότητα νὰ ζήσουμε ὅλες καὶ ὅλοι μας στὸν Παράδεισο, ξεκινῶντας ἀπὸ τὴν παροῦσα ζωὴ, ἀφοῦ πρῶτα μεταμορφώσουμε τὴν γῆ μας σέ ἓναν μικρὸ Παράδεισο μέ τὴν ἀγάπη πού ὁ Ἰδιος ἐμπράκτως μας δίδαξε.

Πάνω στὸν Σταυρό φανερώθηκε ἡ ἀγάπη πού δέν γνωρίζει ὅρια, ὄχι ἡ συναίσθηματική ἀγάπη. Πάνω στὸν Σταυρό φανερώθηκε ἡ ἀγάπη ὡς Πρόσωπο καὶ αὐτὴ ἡ ἀγάπη λέγεται Χριστὸς Ἰησοῦς Ἑσταυρωμένος. Πάνω, λοιπόν, σέ αὐτόν τὸν Σταυρό ἐκδηλώνεται ἡ τέλεια ἀγάπη, ἡ τέλεια κένωση, ἡ τέλεια ταπείνωση καὶ μᾶς φανερώνεται ποίος εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ὁ ὁποῖος δέν ἐπιβάλλεται ἀλλὰ σεβόμενος τὴν ἀπόλυτη ἐλευθερία τῶν ἀνθρώπων, ἐμπνέει ὅποιον θέλει νὰ Τὸν ἀκολουθήσει.

Ἡ πραγματικὴ ἀγάπη εἶναι καρπὸς τῆς ἀπάθειας, δηλαδή τῆς ἀπουσίας παθῶν. Ὅταν ὑπάρχουν στὸν ἄνθρωπο πάθη, τότε ἡ ἀγάπη εἶναι ἐμπαθής. Γιὰ παράδειγμα, ἡ φιλοδοξία, ἡ φιληδονία, ἡ φιλαργυρία σχετίζονται μέ τὴν ἀγάπη, ἀλλὰ συνδέονται μέ τὴν κενὴ δόξα, τὴν ἡδονὴ καὶ τὰ ἀργύρια. Μὲ αὐτὰ τὰ πάθη ὁ ἄνθρωπος δέν μπορεῖ νὰ ἀγαπᾷ τὸν Θεό καὶ τὸν συνάνθρωπό του ἀληθινά, γιατί ἐμπλέκονται ἐντὸς του τὰ πάθη, ὁπότε ἀγαπᾷ τὸν ἑαυτό του, ἐκδηλώνει δηλαδή φιλαυτία.

Γιὰ νὰ ὑπάρξει πραγματικὴ ἀγάπη πρέπει νὰ προηγηθεῖ ἡ θεραπεία τοῦ ἀνθρώπου, δηλαδή ἡ μετατροπὴ τῆς ἀγάπης ἀπὸ ἰδιοτελεῖ σέ ἀνιδιοτελεῖ. Ὅπου ὑπάρχει ἀγάπη

ιδιοτελής, εκεί έκδηλώνεται «ἄρρώστεια». Αντίθετα, όπου εκφράζεται ἡ ἀνιδιοτελής ἀγάπη, εκεί ὑπάρχει πνευματική ὑγεία.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γνωρίζει ὅτι μπορεῖ καί ὁ ἄρρωστος πνευματικά ἄνθρωπος νά ἀγαπᾷ καί γι' αὐτό θεωρεῖ ὅτι ἡ ἀγάπη πρέπει νά εἶναι ἀνυπόκριτη. Ὅποτε, ἄλλο εἶναι ἡ ὑποκριτική ἀγάπη καί ἄλλο εἶναι ἡ ἀνυπόκριτη ἀγάπη. Ἡ ὑποκριτική ἀγάπη εἶναι γεμάτη ἀπό ψέματα, θεατρinizmους, εἶναι ἐξωτερική, ἐπιτηδευμένη, ἐκφράζεται μέ ψεύτικα χαμόγελα καί προσωρινές ἐκδηλώσεις καί μέ τό πέρασμα τοῦ χρόνου φέρνει ἀπόγνωση καί ἀπελπισία. Ἡ ἀνυπόκριτη ἀγάπη εἶναι ἀληθινή, ὁλοκληρωμένη, ὑγιής καί μεταδίδει χαρά, εἰρήνη καί ἐλπίδα στούς ἀνθρώπους.

Ἡ πείρα ἔχει δείξει ὅτι στήν κοινωνία μας περισσεύει ἡ ψεύτικη, ἡ ὑποκριτική ἀγάπη. Καμμιά ἄλλη ἀρετή δέν ἔχει κακοποιηθεῖ τόσο πολύ ὅσο ἡ ἀγάπη. Ὁ ἡθοποιός ἔχει τό χάρισμα νά προσποιεῖται συμπεριφορές καί χαρακτηῖρες ἄλλων ἀνθρώπων μέ ἀκρίβεια καί προκαλεῖ ἰδιαίτερη ἐντύπωση. Αὐτό πού στήν περίπτωση τοῦ ἡθοποιοῦ εἶναι ἕνα χάρισμα, στό θέμα τῆς ὑποκριτικῆς ἀγάπης εἶναι δυστυχία. Τί φοβερό εἶναι νά συναντᾷ κανεῖς ἀνθρώπους πού ἐκδηλώνουν ἡ ἐμπαθῆ ἀγάπη ἡ ὑποκριτική ἀγάπη! Καί τί ἐκπληκτικό εἶναι νά ἔχει κανεῖς φίλους πού διακρίνονται γιά τήν εἰλικρίνεια καί τήν ἀνυπόκριτη ἀγάπη!

Ὁ Ὅσιος Ἰσαάκ ὁ Σύρος γράφει ὅτι ὁ Ἀββάς Ἀγάθων ἤθελε νά βρεῖ ἕναν λεπρό καί νά λάβει τό ἄρρωστο σῶμα του, δίδοντας σέ ἐκεῖνον τό δικό του ὑγιές σῶμα. Καί ἐξηγεῖ ὅτι αὐτό εἶναι τέλεια ἀγάπη. Ὁ ἴδιος γράφει ὅτι ἡ κατά Θεόν πραγματική ἀγάπη εἶναι γλυκύτερη τῆς ζωῆς.

Ἡ μία καί αὐθεντική ἀγάπη εἶναι, ὅπως ἀποδείξαμε ἀγάπη ἐσταυρωμένη, ὅπως μᾶς τήν φανέρωσε ὁ Κύριός μας ἐπάνω στόν Τίμιο Σταυρό· ἀγάπη θυσιαστική, ὅπως μᾶς τήν πρόσφερε ὁ Χριστός μας μέ τήν ἐκούσια Θυσία Του· ἀγάπη δοτική καί ὄχι ἀνταποδοτική πού αὐτοπροσφέρεται δίχως νά ζητᾷ ἡ νά περιμένει ἀνταλλάγματα ἡ ἀνταπόδοση· ἀγάπη προσωπική, ἀφοῦ ὅλα στόν Χριστιανισμό ἔχουν νά κάνουν μέ πρόσωπα, μέ σχέσεις προσώπων, ἑλλογων καί αὐτεξούσιων ὑπάρξεων. Ἀγάπη ἐπίσης ἀπροσωπόληπτη, μιά καί δέν ὑπάρχει, «Ἰουδαῖος οὐδὲ Ἕλληνας, οὐκ ἔστι δοῦλος οὐδὲ ἐλεύθερος, οὐκ ἔστι ἄρσεν καὶ θῆλυ· πάντες γὰρ ὑμεῖς εἰς ἓστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Γαλ. 3,28)· ἀγάπη πού δέν γνωρίζει ἐθνικές, πολιτισμικές, φυλετικές, κοινωνικές καί ἄλλες διακρίσεις ἡ στερεότυπα· ἀγάπη τῶν ἔργων καί ὄχι τῶν λόγων, ὄχι στείρα κενολογία οὔτε ἀγαπολογία. Ὅπως σημειώνει ὁ Ἀπόστολος Ἰάκωβος στήν Καθολική Ἐπιστολή του, ἂν δεῖτε ἀνθρώπους πτωχοῦς, ἐνδεεῖς, πού στεροῦνται τῶν ἐπιτηδείων, τῶν ἀπαραίτητων γιά τήν ζωή τους, μήν τοὺς πεῖτε «ὑπάγετε ἐν εἰρήνῃ, θερμαίνεσθε καί χορτάζεσθε» (Ἰακ. 2,16), ἀλλά δώστε τους αὐτά πού χρειάζονται, τά ἐπιτήδεια. Προσφέρετέ τους τροφή νά χορτάσουν τήν πείνα τους, στρῶμα γιά νά ζεστάνουν τό παγωμένο κορμί τους.

Αυτό ναί, είναι αγάπη.

Δέν είναι αγάπη απλῶς οἱ χαρές, οἱ ανέφελες στιγμές, τά τραπεζώματα, τά συμπόσια, οἱ εὐωχίες, οἱ ἐνίοτε ψεύτικες ἀγκαλιές καί τό ἐπιτηδευμένο ἢ ἐπιφανειακό ἐνδιαφέρον γιά τόν πλησίον. Ἡ αγάπη ἀντιθέτως εἶναι φροντίδα καρδιάς, εἶναι πόνος γιά τόν πόνο τοῦ ἄλλου, δάκρυα γιά τά δάκρυά του, εἶναι ἰδρώτας, κόπος γιά νά ἀπαλύνεις, νά ἀλαφρύνεις τόν κόπο καί τά βάρη τοῦ ἀδελφοῦ σου, νά τοῦ ἀπλώσεις τό χέρι σου καί νά τόν κρατήσεις ὀρθο στά δύσβατα μονοπάτια τῆς ἐπίγειας διαδρομῆς του.

Καί ἀκόμη ἡ μία καί αὐθεντική αγάπη εἶναι αγάπη μακρόθυμη, εὐῶδες ἐκχύλισμα ἀπό τό περίσσειμα τῆς καρδιάς· μιᾶς καρδιάς γενναιοδωρῆς καί ἀπλόχωρης, πού μπορεῖ ὅλους νά τούς χωρέσει, ἀκόμη καί ὅσους δέν μᾶς συμπαθοῦν ἢ δέν μᾶς ἀγαποῦν. Ὅπως ἀκριβῶς ἔπραξε ὁ Σωτήρας μας μέ τήν μακρόθυμη αγάπη Του πού δέχτηκε καί κράτησε στόν κύκλο τῶν δώδεκα Μαθητῶν Του τόν Ἰούδα. Τοῦ ἐμπιστεύτηκε μάλιστα τήν διαχείριση τοῦ κοινοῦ ταμείου τῆς ὁμάδας, παρ' ὅλο πού ὁ Ἰούδας συχνά ἀφαιροῦσε ποσά ἀπό αὐτό. Ὁ Κύριος ὅμως δέν σταμάτησε ἕως τό τέλος νά τοῦ δίνει εὐκαιρίες μετανοίας, ἄν καί ὡς Παντογνώστης Θεός προγνώριζε τήν προδοσία καί τήν τραγική του κατάληξη.

Τέτοια λοιπόν εἶναι ἡ μία καί αὐθεντική αγάπη, ἡ κατά Θεόν αγάπη. Ὡστόσο, στίς μέρες μας, δυστυχῶς, πολὺς κόσμος, ἴσως οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι, δέν ἀγαποῦν μέ αὐτήν τήν αγάπη, μέ τήν αγάπη τοῦ Χριστοῦ μας. Μιλοῦν γιά τήν αγάπη ἀλλά δέν τήν ζοῦν, ἀκοῦν γιά τήν αγάπη ἀλλά δέν τήν βιώνουν. Νομίζουν ὅτι ἀγαποῦν τόν πλησίον τους, ἀγαποῦν ὅμως ἐντέλει μόνο τόν ἐγωιστή ἑαυτό τους.

Δέν μοιάζουν στόν Καλό Σαμαρείτη τῆς παραβολῆς. Θυμίζουν στήν οὐσία τόν ἱερέα καί τόν λευίτη πού απλῶς ἀντιπαρέρχονται τόν ἡμιθανῆ τυγχάνοντα ἀδελφό καί πλησίον τους. Ἡ αγάπη γι' αὐτούς δέν εἶναι ἐνέργεια, κίνηση προσέγγισης μέ τόν πλησίον τους σέ μία προσωπική συνάντηση στήριξης καί σχέση συνύπαρξης μαζί του, παρά μόνο κάτι στατικό, ἀπρόσωπο καί ἀφηρημένο, τελικά κάτι ἄψυχο καί ἀπονεκρωμένο. «Πλησίον» γι' αὐτούς τούς ἀνθρώπους εἶναι μόνον ὁ ἑαυτός τους.

«Πλησίον» μας ὅμως στήν πραγματικότητα εἶναι ἡ μπορεῖ νά γίνει ὁ κάθε ἄνθρωπος. Οἱ «Πλησίον» δέν εἶναι μόνον οἱ τοπικά, ψυχικά καί ἐξ αἵματος κοντινοί μας ἄνθρωποι, δέν εἶναι μόνον οἱ γονεῖς, τά ἀδελφία, οἱ σύντροφοί μας, οἱ φίλοι, οἱ συμπολιῖτες καί συμπατριῶτες μας. Ὁ «Πλησίον» μας εἶναι καί ὁ ἄνθρωπος πού μπορεῖ νά μᾶς δυσκολεύει, πού μπορεῖ νά μήν μᾶς καταλαβαίνει, ὁ ἄνθρωπος πού εἶναι διαφορετικός ἀπό ἐμᾶς. «Πλησίον» εἴμαστε τελικά ὅλοι οἱ ἄνθρωποι μεταξύ μας, ἐφ' ὅσον εἴμαστε ἀδελφία ὡς παιδιά τοῦ ἴδιου Θεοῦ Πατέρα. Ὅσοι μάλιστα

εἴμαστε Ὁρθόδοξοι, προήλθαμε ἀπὸ τὴν ἴδια κολυμβήθρα, δηλαδή ἀπὸ τὴν ἴδια μήτρα, ἀπὸ τὴν ἴδια μάνα.

Καθὼς ἡ ἀγάπη δέν εἶναι στατική ἀλλὰ εἶναι κίνηση, ἔκσταση, ἔξοδος ἀπὸ τὸν ἑαυτό μας, βρισκόμαστε πλησίον τῶν ἄλλων ἐμεῖς οἱ ἴδιοι, ὅχι βεβαίως ὅταν στεκόμαστε ἀκίνητοι καὶ περιμένουμε οἱ ἄλλοι νὰ ἔρθουν κοντά μας, ἀλλὰ ὅταν ἐμεῖς κινούμαστε γιὰ νὰ τοὺς συναντήσουμε· ὅταν πορευόμαστε γιὰ νὰ βροῦμε εἰδικὰ τοὺς ἐμπερίστατους ἀδελφούς μας. Ὁ ἀγαπῶν τὸ πλησίον εἶναι αὐτός πού ἀφήνει τὴν ἡσυχία του καὶ ζεῖ μιά περιπέτεια γιὰ νὰ γίνει συνοδοιπόρος, σύντροφος, ἀδελφός, ἀντιλήπτωρ, κηδεμόνας, προστάτης τοῦ ἄλλου, ιδίως του ἀδύναμου, τοῦ ἀδικουμένου, τοῦ πτωχοῦ.

Ὅπως ὁ Χριστός ἔδειξε στὴν παραβολή τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτη, ἡ σωστή ἐρώτηση δέν εἶναι «τίς ἐστὶ μου πλησίον», ἀλλὰ «σέ ποιόν μπορῶ ἐγὼ νὰ εἶμαι πλησίον». Χρειάζεται δηλαδή νὰ ἐξετάζουμε τὸν ἑαυτό μας γιὰ νὰ διαπιστώνουμε ἂν ἐκπληρώνουμε τὴν ἐντολή τῆς ἀγάπης στοὺς γύρω μας χωρὶς νὰ ἐστιάζουμε σέ ἐξωτερικά κριτήρια προκειμένου νὰ ἀποφασίσουμε ἐάν θὰ ἔπρεπε νὰ τοὺς βοηθήσουμε. Ἐν τέλει ἐκεῖνος πού ἀγαπᾷ τὸν «πλησίον» του δέν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸν τόπο, πόσο δηλαδή εἶναι δίπλα του ἀλλὰ γιὰ τὸν τρόπο τῆς προσφορᾶς στὸν ἄλλο. Ἡ προσφορά στὸν «πλησίον» εἶναι τρόπος ζωῆς. Τρόπος εἶναι τό πῶς βιώνει κάποιος στὴν ζωή του καὶ στὴν καθημερινότητά του τὴν ἀγάπη. Ἐκεῖνος πού ἀγαπᾷ τὸν «πλησίον» του μπορεῖ νὰ ἀγαπᾷ τόσο πολὺ ὥστε νὰ αἰσθάνεται τὴν παρουσία τοῦ ἀδελφοῦ του ἀκόμη καὶ ἐν τῇ ἀπουσίᾳ του.

Ἐκεῖνος πού ἀγαπᾷ τὸν «πλησίον» δέν γνωρίζει ἐμπόδια, δέν γνωρίζει περιορισμούς προκειμένου νὰ συναντήσῃ τὸν συνάνθρωπό του, νὰ ἀφουγκραστεῖ τὸν πόνο του, νὰ στεγνώσει τὰ δάκρυά του, νὰ σταθεῖ δίπλα του ὡς συνοδοιπόρος καὶ συγκυρηναῖος στίς δυσκολίες καὶ τὰ προβλήματα πού τὸν βαραίνουν καὶ τὸν ταλαιπωροῦν.

Καὶ πρῶτος καὶ μέγας Ἀγαπῶν τὸν «πλησίον» εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Σωτήρας Χριστός, «ὁ ἐκ τῆς Μαρίας», ὁ ὁποῖος μᾶς ἀγάπησε τόσο πολὺ ὥστε φόρεσε τὴν ἀνθρώπινη σάρκα, «ἐαυτὸν ἐκένωσε μορφὴν δούλου λαβών, ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος» (Φιλ. 2,7). Προσέλαβε κατὰ πάντα τὴν τραυματισμένη ἀνθρώπινη φύση ἐκτός ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ τὴν ἀποτυχία μας, χαρίζοντάς μας, μέ τὴν ἐκούσια Σταυρική Του Θυσία, τὴν Ἀνάσταση, τὴν νίκη τῶν δυνάμεων τοῦ θανάτου, τὴν θεραπεία, τὴν γιατρειά, μαζί μέ τὴν δυνατότητα καὶ τὴν προοπτική τῆς Αἰωνιότητος.

Εὐχομαι μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά μου, ὅλες καὶ ὅλοι σας στὴν ζωή σας νὰ γεύεσθε καὶ νὰ προσφέρετε γενναιόδωρα, ἀπλόχωρα καὶ μεγαλόκαρδα τὴν αὐθεντική, ἀληθινή

καί γνήσια κατά Θεόν ἀγάπη. Ἔτσι ὅλοι μαζί θά πορευθοῦμε σ'αὐτή τή ζωή καί θά συναντηθοῦμε στόν προορισμό μας, στήν Αἰωνιότητα, στήν Ἐπουράνιο Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Νά σᾶς ἔχει ὁ Θεός πάντοτε καλά!